

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **I.M.**, narozený dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátkou Marií Kůrkovou
sídlem Školní 10, 147 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2019, MV-28616-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2019, MV-28616-5/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Marie Kůrkové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 1. 2019, č. j. OAM-56761-46/DP-2012, a to tak, že: *„Žádost pana M.I., narozeného ..., státního příslušníka Ukrajiny, v ČR hlášeného k pobytu na adrese ..., o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném v době podání žádosti, neuděluje, neboť se na požádání ministerstva vnitra nedostavil k pohovoru a po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.“*

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uplatnil tři žalobní body.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že není pravdou, že by se žalobce nedostavil k pohovoru. První předvolání bylo žalobci doručeno fikcí a k výsledku dne 15. 8. 2017 se tedy nemohl dostavit, protože o němž nevěděl, neboť se zdržoval v zahraničí. Následně se však omluvil a správní orgán ho předvolal k druhému výsledku dne 9. 7. 2018, kam se žalobce dostavil, ale vzhledem k tomu, že jeho tlumočník se přes příslib nedostavil, požádal správní orgán o jiný termín. Správní orgán předvolal žalobce k třetímu výsledku dne 23. 8. 2018, kam se žalobce dostavil se svým zástupcem, aniž však správní orgán výsledek provedl. Žalobce dodal, že správní orgán měl žalobci obstarat tlumočníka vzhledem k § 16 odst. 3 správního řádu a čl. 37 odst. 4 LZPS. Správní orgán neodůvodnil, že by výsledek žalobce byl nezbytný pro zjištění stavu věci. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 163/2018-26 ze dne 13. 12. 2018.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že žalovaná pochybila, pokud prvoinstanční rozhodnutí změnila tak, že zamítavé rozhodnutí odůvodnila dalším důvodem (nemožnost ověřit údaje uvedené v žádosti). Tímto postupem žalobce žalovaná připravila o možnost vznést námitky, které by žalovaná mohla posoudit. Žalobce dodal, že přidaný důvod ani nebyl naplněn, protože žalobce nebyl vyzván k předložení dalších dokladů podle § 45 odst. 2 správního řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 45 A 28/2015-38 ze dne 9. 11. 2016 s tím, že nelze rozhodnutí odůvodnit oběma důvody.
5. Jako třetí námitku uplatnil žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, protože se k výsledku dostavil a předložil všechny potřebné doklady, když žalobce na území žije více než 16 let a je integrován.
6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že výslech žalobce byl nutný vzhledem k nejasnostem ohledně zaměstnání žalobce u MARTED plus s. r. o. Pochybnosti o výdělečné činnosti žalobce byly v prvoinstančním rozhodnutí uvedeny a vyplývají ze spisu. S ohledem na námitky žalobce byl po termínu 15. 8. 2017 stanoven nový termín výslechu na den 9. 7. 2018, kdy se žalobce dostavil, ale požádal o jiný termín výslechu z důvodu nepřítomnosti tlumočníka. Na další termín výslechu dne 23. 8. 2018 se žalobce dostavil bez tlumočníka. S ohledem na předchozí jednání žalobce správní orgán výslech neprovedl. Správní orgán vyšel žalobci vstříc a dvakrát stanovil nový termín výslechu. Druhý výslech nebylo možno provést z důvodu na straně žalobce (nepřivedl tlumočníka) a stejně tomu bylo i ve třetím případě. Třetí výslech nemohl být proveden, protože by správní orgán mohl čelit námitkám na nesprávné pochopení kladených dotazů či chybný výklad odpovědí. § 16 odst. 3 správního řádu na případ žalobce dopadá.
8. Ke změně prvoinstančního rozhodnutí žalovaná uvedla, že vycházela z obsahu spisu, kdy žalobce byl marně vyzýván k odstranění vad žádosti – ověření jeho zaměstnání u firmy MARTED plus s. r. o.
9. Žalovaná dodala, že zákon o pobytu cizinců nevyžaduje, aby správní orgány posuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalovaná vyslovila s tímto postupem výslovný souhlas a žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. K prvnímu okruhu žalobních námitek uvádí soud následující.
15. Ze správního spisu zjistil soud, že prvoinstanční orgán předvolal žalobce k výslechu dne 15. 8. 2017, když předvolání bylo žalobci doručeno fikcí. Žalobce se dne 21. 12. 2017 z výslechu omluvil, že se o předvolání nedozvěděl. Prvoinstanční orgán předvolal žalobce k výslechu dne 9. 7. 2018, kam se žalobce dostavil a požádal z důvodu nepřítomnosti tlumočníka o stanovení nového termínu výslechu. Žalobce byl následně předvolán k třetímu výslechu dne 23. 8. 2018. Podle úředního záznamu ze dne 23. 8. 2018 se žalobce k tomuto výslechu dostavil se zmocněncem bez tlumočníka a prohlásil, že je schopen podstoupit výslech v českém jazyce, přičemž správní orgán výslech neprovedl s odůvodněním, že se z minulého výslechu žalobce omluvil z důvodu absence tlumočníka.

16. Soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že povolení k dlouhodobému pobytu ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
18. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že žalobce se k třetímu výsledku dostavil bez tlumočnicka, aniž sdělil a prokázal důvod tlumočnickovy nepřítomnosti, i když byla tlumočnickova absence důvodem pro třetí výsledek. Třetí výsledek prvostupňový orgán neprovedl, byť žalobce s jeho provedením souhlasil, protože při druhém výsledku žalobce tlumočnicka požadoval.
19. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že postup prvoinstančního orgánu aprobuje s tím, že třetí výsledek nemohl být proveden, protože by správní orgán mohl čelit námitkám k nesprávnému pochopení dotazů či nesprávnému výkladu odpovědí.
20. Výše popsanou právní úpravu soud vyhodnotil tak, že správní orgán musí žádost cizince o povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout tehdy, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru.
21. Soud posuzoval napadené rozhodnutí vzhledem k námitce žalobce, že se k pohovoru ke správnímu orgánu dostavil, a dospěl k závěru, že námitka je důvodná. Za nedostavení se k pohovoru nelze považovat termíny 15. 8. 2017 a 9. 7. 2018, protože po nich správní orgán žalobce k následnému pohovoru předvolal. Měl-li by tedy správní orgán některý z uvedených dvou prvních termínů za takový, že se k němu žalobce nedostavil, ač měl, nemohl by dále žalobce předvolávat, k čemuž však ve skutečnosti došlo. Předvoláním k třetímu výsledku byly všechny případně existující výhrady k neúčasti žalobce na těchto dvou výsledcích zhojeny. Zbývalo tedy posoudit termín 23. 8. 2018, kdy mezi účastníky spor o to, že by se žalobce k pohovoru v tento den nedostavil, vůbec nevznikl. Žalovaná za nedostavení se k pohovoru považovala to, že tehdy (na rozdíl od předchozího výsledku) žalobce nepožadoval tlumočnicka a že se dostavil bez něj. Tato úvaha správních orgánů obou stupňů je však nesprávná, protože první část hypotézy § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je vázána toliko na skutečnost, že cizinec byl správním orgánem k pohovoru řádně předvolán a nedostavil se. K tomu však u žalobce v případě posledního termínu výsledku nedošlo. Žalobce se k výsledku dostavil a byl zjevně připraven vypovídat. Napadené rozhodnutí je proto vadné, pokud jako důvod pro zamítnutí žádosti žalobce posoudilo (neexistující) skutečnost, že se žalobce na požádání správního orgánu nedostavil k pohovoru. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože aprobovalo závěr prvoinstančního orgánu, že se k třetímu výsledku žalobce nedostavil, ačkoli tomu tak nebylo.
22. Dále namítl žalobce, že pokud jeho výsledek inicioval správní orgán, měl žalobci obstarat i tlumočnicka.
23. Soud při posouzení této námítky vyšel z § 16 odst. 3 správního řádu, použitelné na řízení o žádosti žalobce podle § 168 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočnicka na své náklady sám, nestanoví-li zákon

jinak.

24. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. října 2018, č. j. 9 Azs 205/2018 – 38, vyplývá, že „V souladu s ustálenou judikaturou platí, že u toho, kdo neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu, není nepřítomností tlumočnicka porušeno jeho právo na tlumočnicka dle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2004, č. j. 6 A 17/2000 - 54, č. 341/20004 Sb. NSS).“
25. Z výše uvedeného vyplývá, že tlumočnicka si byl povinen na své náklady obstarat žalobce, pokud neovládal český jazyk. Správní orgány tudíž neporušily nijak procesní práva žalobce, když mu neobstaraly tlumočnicka. Žalobcova námitka byla proto nedůvodná.
26. I námitka, že správní orgán neodůvodnil, že proč byl výsledek žalobce nezbytný pro zjištění stavu věci, není důvodná, protože tohoto zdůvodnění se žalobci dostalo v předposledním a posledním odstavci str. 2 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
27. K druhému okruhu žalobních námitek lze uvést následující.
28. Ke změně prvoinstančního rozhodnutí žalovaná uvedla v posledním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce byl vyzván k předložení aktuálních dokladů o účelu pobytu, předložil je, ale na jejich základě nebylo možno ověřit možnost jeho zaměstnání u určitého zaměstnavatele.
29. Podle § 90 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví (písm. a), nebo napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání (písm. b), anebo napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění (písm. c). Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
30. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 91/2015-47, vyplývá, že „Změna právního názoru ze strany stěžovatele totiž nemůže přijít pro účastníka řízení překvapivě tak, aby mu nebylo umožněno reagovat. Stěžovatel, pokud chtěl v rámci odvolacího řízení zaujmout zcela odlišný právní názor, měl žalobkyni (a dalším účastníkům řízení) umožnit se k tomuto vyjádřit, případně dát možnost navrhnout další důkazy, které by účastníkům řízení např. umožnily zaměřit dokazování právě ke specifickým skutkovým otázkám spojeným se zamýšlenou odlišnou právní kvalifikací (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 7 As 59/2008 - 85, publ. pod č. 2480/2012 Sb. NSS).“
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publikovaného pod č. 3837/2019 Sb. NSS, platí, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit. Za tímto účelem je

oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé. Nejvyšší správní soud tyto právní závěry rozvedl v odůvodnění svého rozsudku tak, že *„Pokud se odvolací orgán chystá přehodnotit skutkový stav a za tím účelem doplňuje do spisu nové podklady, musí účastníkům umožnit, aby se k nim vyjádřili. Jestliže zvažuje odlišné právní posouzení věci, musí dát účastníkům reálnou možnost změně právního názoru oponovat.“*

32. Z výše popsané ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pro posuzovanou věc vyplývá, že pokud se chtěl odvolací správní orgán odchýlit od právních závěrů orgánu prvního stupně, byl povinen dát žalobci možnost se k odlišnému právnímu posouzení vyjádřit.
33. V daném případě, přestože žalovaná shledala, že existuje další důvod k zamítnutí žádosti žalobce, čímž věc právně kvalifikovala odlišně od prvostupňového orgánu, nedala žalobci možnost se k tomu vyjádřit a tato vada mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí, neboť žalobce byl připraven o možnost se k zamýšlené změně právní kvalifikace vyjádřit. I tato žalobní námitka byla tedy důvodná.
34. Žalobce dále argumentoval tím, že nelze zamítavé rozhodnutí odůvodnit oběma popsanými důvody.
35. Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38, publikovaného ve Sbírce NSS pod č. 3545/2017, vyplývá, že *„Text ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsahuje tři různé alternativně využitelné důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Prvním je samotná skutečnost, že se cizinec nedostaví k pohovoru. Druhým je situace, kdy cizinec ve stanovené lhůtě nepředloží doklady, jež jsou nezbytné pro ověření údajů, o něž se jeho žádost opírá. Třetí z těchto důvodů pak představuje stav, kdy se nepodaří ověřit údaje v žádosti žadatele, tj. stav důkazní nouze (non liquet), který však zákonodárce činí závislým na předchozích dvou alternativách v tom smyslu, že přichází do úvahy jen tehdy, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ [cizinec se dostavil k výsledku (je-li takový výsledek potřebný), předložil požadované doklady, a přesto se jeho tvrzení v žádosti nepodařilo ověřit]. Třetí alternativa je tak podmíněna tím, že cizinec důkazně vyčerpал jak své oprávnění předkládat doklady ke svým tvrzením, tak i možnost být k věci vyslechnut, může-li výsledek k ověření údajů přispět. Teprve tehdy se může uplatnit tímto ustanovením zakotvené důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti, jakožto zákonem o pobytu cizinců stanovená odchylka od obecně platící zásady materiální pravdy, podle níž je to správní orgán, kdo je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky právních předpisů, ochrany dobré víry a oprávněných zájmů dotčených osob a s požadavkem proporcionality zásahu do těchto práv (viz § 3 správního řádu). Ministerstvo, potažmo žalovaná, v tomto případě dospěly k závěru, že jsou současně naplněny hned dva z důvodů uváděných v ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců – nedostavení se žalobce k pohovoru a též neunesení důkazního břemene žalobce k údajům uvedeným v jeho žádosti. S ohledem na předchozí výklad je zjevné, že druhý z uvedených důvodů nastat nemohl, protože výsledek žalobce se neuskutečnil, a to v situaci, kdy správní*

orgány tento výslech považovaly za nezbytný pro ověření údajů v žádosti. O potřebě výslechu za daných okolností ostatně nepochybuje ani soud. Nelze tedy přijmout závěr, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť dokazování nebylo úplné.“ Na místě je dodat, že tento rozsudek byl ve Sbírce NSS zveřejněn s následující právní větou: „Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje tři alternativní důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Třetí alternativa spočívající v tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti cizince, představuje odchylku od obecně platné zásady materiální pravdy a zakotvuje důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti. Tato alternativa se přitom může uplatnit jen, nastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ (cizinec se dostavil k výslechu a předložil požadované doklady). Při zkoumání, zda se naplnila některá z prvních dvou alternativ pro zamítnutí žádosti, se však uplatní zásada materiální pravdy a žadatele důkazní břemeno netíží.“

36. Soud tedy přisvědčuje žalobci, že důvod zamítnutí žádosti žalobce doplněný napadeným rozhodnutím vzhledem k obsahu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemohl být naplněn, pokud by byl naplněn první důvod (nedostavení se k pohovoru). V tomto směru je napadené rozhodnutí právně vadné.
37. Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl vyzván k doplnění podkladů o účelu pobytu, což souviselo s důvodem zamítnutí žádosti doplněným žalovanou, pak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí brání námitku posoudit: Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jak žalovaná předložené doklady vyhodnotila, což by umožnilo posoudit, zda toto vyhodnocení odpovídá závěru, že údaje uvedené v žádosti nebyly ověřeny. Napadené rozhodnutí obsahuje sice výčet dokladů předložených žalobcem, ale neobsahuje žádné hodnocení toho, co z dokladů žalovaná zjistila, a který údaj ze žádosti žalobce zůstal neověřen.
38. Jako třetí námitku uplatnil žalobce nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, protože se k výslechu dostavil a předložil všechny potřebné doklady, přičemž na území žije více než 16 let a je integrován.
39. Soud konstatuje, že námitku nepřiměřenosti žalobce v odvolacím řízení neuplatnil. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí však může následovat teprve poté, co je ve správním řízení žádost věcně správně posouzena, k čemuž v daném případě, jak je výše uvedeno, nedošlo. Proto by bylo předčasné tuto otázku v soudním řízení správním posuzovat.
40. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. Správní orgány v dalším řízení vyjdou ze závazného právního názoru, že se žalobce k pohovoru dne 23. 8. 2018 dostavil, a proto toto nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Pokud se bude chtít žalovaná odchylovat ve svém rozhodnutí od právních závěrů orgánu prvního stupně, dá žalobci možnost se k odlišnému právnímu posouzení vyjádřit. Budou-li správní orgány argumentovat nemožností ověřit údaje ze žádosti podklady žalobce, musí v rozhodnutích uvést, jaké konkrétní podklady posuzovaly, jak konkrétně je vyhodnotily a jaké konkrétní údaje ze žádosti proto zůstaly neověřeny.

VI.

Náklady řízení

42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Přiznaná náhrada nákladů řízení sestává z následujících položek: 1) zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč; 2) odměna advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč; 3) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito dvěma úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 600 Kč. Výše náhrady účelně vynaložených nákladů řízení v tomto řízení tedy činí celkem 10 800 Kč. Žalované byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou vzhledem k možnostem platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu